

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' έννιακόσα
κι' ή φυλή μας πάντα δρώσα.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — εκ τώ φράγμα ειναί μόνο.
Γιά τ'ά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγμα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εδμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκεμβριού δεκαέξη,
τό περίσσευμα θά τρέξη.

Δεκαέξη κι' έπτακόσα,
έόγαλε πουλιά μία κλώσα.

**Γενέθλια του Βασιληά
κι' ό Φασουλής με τ'ά βιολιά.**

Ψηλά 'στ' Ανάκτορα κυττώ
του Μεγαλειοτάτου...
τόν Βασιληά μας χαιρετώ
για τ'ά γενέθλιά του.

και μ' έλους την έπέτειον αυτήν τών γενεθλίων
χορτάτος και χαρούμενος να τήν υπερυμνήσω.

Χαρές ήμερα σήμερα, φέρτε μου μακαρόνια,
κι' ό Βασιληάς μας έκλεισε πενήντα πέντε χρόνια.
'Στόν κόσμο τόν έφήμερο, που τόν καιρό μας χάνομε,
δέν ξέρομε τί θέλομε, δέν ξέρομε τί κάνομε.
Γιορτάζομε γενέθλια κι' έμεις και τ'ά παιδιά μας,
και κάθε χρόνου κλείσιμο ξανοίγει την καρδιά μας.

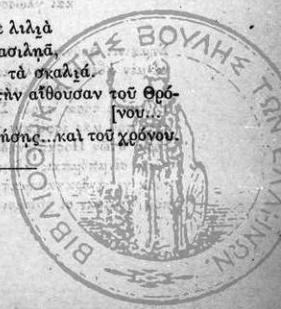
Νέος πατέρας με παιδιά, νέος παππούς με' εγγόνια,
κλέινεις, Μεγαλειότατε, πενήντα πέντε χρόνια,
και μπαινεις τώρα μια χαρά μες 'στά πενήνταέξη,
κι' ό τροβαδορός Φασουλής τήν λύρα του θά παίξη.

Επιδολούνε τών παιδιών κι' εγγόνων σου τ'ά μάτια
κι' εύχαις άπ' δια δέχεται του κόσμου τ'ά Παλάτια,
κι' έγώ, ρητορικώτατον της Ρωμηοσύνης θρέμμα,
τρεις χαιρετώ τόν Βασιληά, τρεις χαιρετώ τ'ό Στέμμα,
και τρέχω 'στά συσσίτια με πλήθος τρισσαλίον
άπληρωτέ και χάρισμα να τήν παραγεμισώ,

Κυττάω κόσμο με λιλά

να δρασκελίξη, Βασιληά,
του Παλατιού σου τ'ά σκαλιά.

Μπαίνω κι' έγώ φαμελικός 'στην αββουσαν του Θρό-
νου...
να τ'ά χιλιάδες, Βασιληά... να ζήσης... και τ'ό χρόνον.

Ποικίλος, Φωτός, Ένα κάλκο της Βουλής.

Φ.—Καλώς οι Έθνη, Περικλή...
■.— Και σύ 'στό θωάστω;
Φ.—'Ηθλα κι' εγώ να ζισταθώ μέσα σ' αυτό τὸ κρύο, θέλω να ζέρω, Περικλή, τί κάνουν οι πατέρες, γιατί σιμώνουν χειρτάς και χαιστουγένων μέραις, κι' εἰ νηστικοί παθαίνουν πολλὴ παροξυσμὸ μ' ἑκίτνω τὴν περιφημὴ Προπολογισμῶ.

Π.— Και δὴν μοῦ λίσ, βρε Φαουλῆ, τί φακνέροις και διλοῖτ τὸ πρῶγμ' αὐτὸ, ποῦ λίγαται Προπολογισμοίς;
Φ.—Αὐτὸ θὰ 'πῆ, βρε Περικλή, κοιλιάς ἀναθρασμός,

Δικαιοσύνη, Ναυτικά, Παιδεία, Στρατιωτικά, τοῦ κράτους 'Εσωτερικά, Ἰσθ' ἔτε κι' 'Εξωτερικά,

ἰσθῶν τε κι' ἰξῶδων τε κατάλογος, καὶ λίστα, ποῦ νὰ τάκοῦς, βρε Περικλή, και νὰ οἰ πιάνη νύστα, φρόροι και τέλη και δασμοὶ και γίλοι δηὸ λογαριασμοί,

τόσ' ἀπὸ γούνακις μάλλινακις κι' ἀπὸ μεταξωτάκις, τόσ' ἀπὸ μπακαλιάρους, τόσας γιὰ νότακις δυνατάκις οἰ Τούρκους και Βουλγάρους,

τόσ' ἀπὸ σπήτιας, Περικλή, και τόσ' ἀπὸ χαράκις, τόσας γιὰ νομοσέδια, ποῦ καθόνται 'στὰ ράφια, τόσ' ἀπὸ τσόγιας και φακῆς, και τόσας γιὰ πολιτικῆ, ποῦ λέγετ' 'Εξωτερικῆ.

Π.—'Επήρες τὸν κατήφορο...

Φ.— Και δὴν θὰ σταματήσω, ἰπιθωμῶ, ζωντόβολο, νὰ οἰ διακώτισσο, και οἰ μὴν κόβης προπετῶς τοῦ λόγου μου.

Π.—Τί μούλιθε και οἰ ἰρώτησα;... μ' ἰλύσσαζες 'στὴ λίμα.

Φ.—'Ακου, μωρὸ, νὰ ρωτισηθῆς...

Π.— Περιδρομος, σκαμῶς.

Φ.—Πρέπει νὰ μάθης τί θὰ 'πῆ Προϋπολογισμῶς, γιὰ νὰ μὴ χάσης και' αὐτῶς, και καθὲ τόσο νὰ ρωτῆς κι' ἰμένα και τοὺς Βουλευτάς.

Εἶναι τοῦ κράτους ὁ μὴ λίσ, και καθὲ φασιλάς σὺχλῶς, πρὸς τοῦτον ἀντινέμω και γλωσσικοπανεῖσι.

Σημαίνει δοῦναι και λαθεῖν και νούμωρα ἰσρομένη, θὰ μὴν ἀβίβαια πολλὴ και παραμυροβίβαια, τὰ δι βεβαιωμένη.

Τούτῳσι τόσας 'στους Στρατοὺς, τόσας 'στὰ Ναυτικά μας, τότε ποῦ μᾶς ἰσφίκανε τὰ φεγγαριότικα μας, τόσας 'στὸν Ποσακίρηδων τοὺς περρωτισμοὺς, τόσας οἰ μπόμπαις ἀδειαναις, τόσας οἰ μπαγονταίς, τόσας οἰ ἀνδραγαθήματα και γιὰ προβιθασμοὺς, ποῦ 'γέμικαν οἰ σέρκοι μας μ' ἰλόχρυσαις σπαλιέταις.

Τόσας γιὰ καρὸς βαθάρους, ποῦ μᾶς ἰσρομὴ μὴ λίσ, τόσας γιὰ σφουρὸς και σφουρὸς, τόσας γιὰ ἀλλοιωτάκις.

Τόσας και γιὰ τὴν κοιλιά μας, τὴν ἀχόρτωτη φαγιά, ποῦ μᾶς ἰσρομὴ σὲ μὴ λίσ, τόσας γιὰ τὴς προκαχέθης, ποῦ θὰ πάρομω παγῶνα Ἰσφάκη και ἰσκακῶνα.

Τόσας γιὰ τὴν γῆ τοῦ γίνους, ποῦ δὴν λέγετ' ἰλευθέρια, τόσας και γιὰ τοὺς Προβίνους, ποῦ θὰ καθῶντ' ἰδῶ πέρα.

Τόσας γιὰ τὸ 'μεροράγι, τόσας γιὰ τὸ 'μεροδούλι, τόσας και γιὰ τὸν 'μισοῦλη, ποῦ 'ταξίδεψε μονόχος μέσα 'στὴν 'Αμερικῆ και δὴν ἰσρε μαζί τοῦ καμμά φαλαιν' ἀπ' ἑκίτ.

Τόσας γιὰ τὰ Σκαφιδάκια και γιὰ τὴν Καρμπούρνια, ποῦ τὰ στήθη μας ἀνάθει, τόσας και γιὰ τὸν καράβι, ποῦ μετὰ καιρὸ θὰ φῆγγ μέσα 'στὴν 'Ιαπωνία, γιὰ νὰ μᾶς συγκαίνωνησῆ και μαζί μὲ τὸν Μικάδο, ποῦ δὴν θὰ κούκαλση καὶ δάφραις γιὰ σιφάδο.

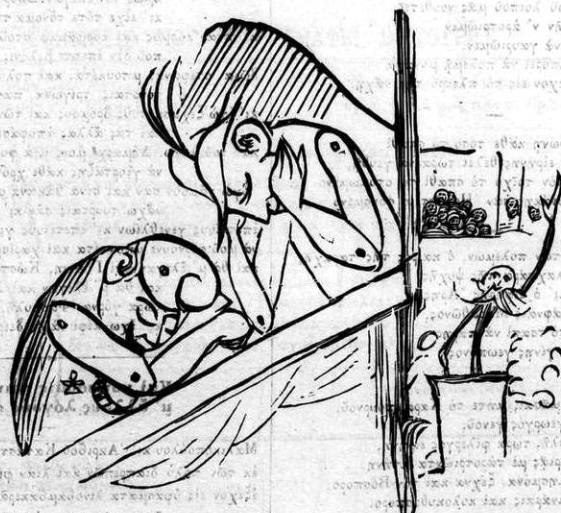
Τόσας και γιὰ τὴν ἀρμάδα, ποῦ μορετ καμμά φορῶ, ἔταν χρέια τὸ κάλισσῶ, νὰ τὴν στείλωμας και μέσα 'στὸν Κινέζων τὰ νερὰ γιὰ νὰ θύση κι' ἀπολίσση, και ν' ἀρχίσση τὸν προγόνων ἡ παλῆρ πολιτικῆ, ἀσὺχὸ λίσ μ' ἄλλους, λόγους ἔιδος ἀποικιακῆ.

Τόσας γιὰ διοργάνωσι και γιὰ μεταρρυθμίσεις, τόσας γιὰ σιδηρόδρομο τοῦ Παικῶς-Λαρισσῶς, γιὰ νὰ μὴ γίνεται πῆλῆ, πολιτικῆ φουγάλα, τόσας γιὰ σιδηρόδρομο Πύργου-Μεγίλα, τόσας και γιὰ τὰ γεμάτα, ποῦ τῶρα μελι γάλα θὰ κάνουν τοὺς Σταυρακίτους μὲ καθὲ Τουρκαλά.

Τόσας γιὰ τὸ ραχάτι μας και τὸν σπαθίον τὸ τρίμω και γιὰ τὸν ἔξω σχισμὸν τὸ δίσμο και σφίξιμο και κρῆτ γῆν και θάλασσαν ἰσκολίμασμα και στίξιμο και μισελήνων πῆξιμο και μίς 'στὴ βούτα ρίξιμο.

Τόσας και γιὰ παρασῆμα και γι' ἀρμάτα χρυσῶ, ἔποῦ 'στὸ μέλλον πῆξαν ἰσθῶνα, ἔπῶν 'Αθῶνα, 'στὸν κύριον Σιστρολόγ και 'στὸν 'Εγῆν-Πικασῶ, ποῦ ἰσρομὴ ὁτ ἀπασαχ ἰσφῶ.

Τόσας γιὰ τὸ Παρλαμῆντο, τόσας γιὰ τὸ φαλιμῆντο, τόσας και γιὰ καθὲ μῶρτη, ποῦ βασθῶντας τάντερά τοῦ σχολιάει τοὺς 'Εγγλέζους και τοὺς Μπούς 'στού Ζαγῶ [ράτου.

Δούνα σημαίνει, Περικλή, πώς χρεματίζετε να δώσετε και χρέη να πληρώσετε.

Λέβειν θα 'πρ πώς δύσκολα θα λάβετε και μι κόπο απ' όσους έχουν πάντοτε τα μέσα και τον τρόπο.

Τούτο σημαίνει, Περικλή, Προύπολογισμός, λάλων κι' άλλων έρωδος, ρητόρων φρενασμού, γλωσσών κι' άγνώστων άρτίμων άχάρευτη σαλάτα, καπνός, κουλουρία και τυρί, σαλέπι, τσοκολάτα, συζήτηση μι βογγητό,

πέσμα, ζευγάτι δυνατό, και Βουλευτών ρουχαλιτό.

Θά 'πρ τόν Χαράλαμπί να 'παντρεύομαι, να πίνωμε, να τρώομε, να χορεύομαι, κι' όπόταν ο Ρωμήςος ό ρητορεύων φουσκώρη και κορδώνεται χωράτος, τότε τό περιττόν και περιεσόνον χαρίζεται γενναίως εις τό κράτος.

Σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶναι σὰν τάφεντικά,
 ποῦ τῆς σγύλας 'στὸ τραπέζι τρᾶνε φρούτα καὶ γλυκὰ,
 κι' ἂν τοὺς περισσέψῃ κἀτὶ δίνουν καὶ 'στὰ δουλικὰ.

Π.—Βρὶ Φασουλῆ, μ' ἰνύσταζες...

Φ.— Τὰ μάτια σου χαριῖδα,
 κι' ὄλο ταυτὰ σου τέντωνε ν' ἀκούς γιὰ τὴν Πατρίδα.

Δίωξε τὸν ὕπνο τὸν βαρὺ
 κι' ἀκου τὸν γέρο-Θωδωρῆ,
 ὁποῦ τὰς δάφνας τῶν μαχῶν ἀπείκαμε νὰ δρίπῃ
 καὶ πρὸς εἰρήνην σήμερα τοὺς Ἕλληνας προτρέπει,
 νὰ λείψουν Στόλοι καὶ Στρατοί,
 καὶ τοῦ λοιποῦ μὲς νοθεύει
 τὴν γῆν ν' ἀροτριώμεν
 χωρὶς νὰ γαυριώμεν,
 ἢ δὲ Πατρίς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πολέμῃ μονάχῃ
 χωρὶς κανένα σύμμαχον εἰς τὸ πλεῖρον τῆς νᾶχῃ.

'Εκουράσθη νὰ γυμνῶνῃ καθὲ τόσο τὸ σπαθὶ
 καὶ τὰς δάφνας τῆς εἰρήνης θέλει τώρα νὰ γευθῇ,
 κι' ἔτσι 'κρίμας 'στὸν τοιοῦ τὸ σπαθὶ τὸ στομαμένο
 κι' ἔγινε κι' ὁ Θωδωράκης σὰν Ἡραίστιο σθυσμένο.

Π.—Πῶς τὰ ζήτω τῶν πολέμων, ὁ καιρὸς τῆς παραχῆς,
 κι' ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς,
 πᾶσι κι' ὁ ζήτησις Ἀρῆς,
 πᾶνε δάφνας Μαραθῶνος,
 τώρα τὸ τσαπὶ νὰ πάρῃ
 καὶ νὰ γίνῃς γεωπόνος.

Μὴ τὴν Πρέβεζα θυμάσαι, μὴτὲ τὸ Καραμπουρῶ,
 τώρα γεωργὸς γενοῦ,
 τώρα τσάπα, Φασουλῆ, τώρα φίλεργος εἰρήνη,
 καὶ τὴν γῆν ν' ἀροτριᾷς μὲ ἀροτριώματα κτήνη.
 Τὴν Ἀγιά Σοριὰ λησμένα, ἔχῃα καὶ τὸν Βόσπορο,
 καὶ νὰ σπέρνῃς ἀγκινάριαις καὶ κολοκυθόσπορο.

Φ.—Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι διὰ παντός, βουβάρι,
 κι' ὁ Διλιγεωργῆς εὐραβῶς μὲς συμβουλεύει πάλι
 'στὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τὴν δράσειν νὰ ζητήσωμεν,
 μὲ καὶ τὸ ξίφος, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸ παραιτήσωμεν.
 Εἰς τὸνα χίρι τὸ σπαθὶ καὶ 'στ' ἄλλο μὲς τὴν τσάπα
 ποτὶ νὰ μὴν ἀρίνωμας νὰ μὲς πατοῦν τὴν κᾶκ.

Ναὶ μὴν μὲς ἐπιβάλλεται νὰ σπέρνωμε, καλὶ μου,
 ντομάταις, ἀραπόσταρα, μαρούλια καὶ σιτάρι,
 πλὴν ἰναυτῶ νὰ σπέρνωμας καὶ σπόρον τοῦ πολέμου
 μὲς 'στὰς ἀνδρείαις μὲς ψυχῆς, πρὸ πάντων 'στὰ ποδάριαι.

Π.—'Αμὲι σὺ, βρὶ πολιμάρχε, τί φρονεῖς, καλὸν νὰ γίνῃ;
 Φ.—'Εγὼ θέλω, Περικλῆτο, κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
 νᾶχῳ πάντα μερικὸ
 μίᾳ ἀπὸ τὸ Κεντικὸ,
 καὶ ρουφῶντας ξαπλωμένους μίᾳ χαρὰ τὸν καργιλί μου
 καὶ δεξιὸν ψυχῆς νὰ φλέγῃ
 καὶ νὰ κρίνω καὶ νὰ ψέγω
 καὶ τὰ λάθη τῆς εἰρήνης καὶ τὰ λάθη τοῦ πολέμου.

'Αμὲι σὺ, βρὶ Περικλῆτο, τί καλλίτερον φρονεῖς;
 μὲ τὴν γνώμην τὴν δική μου φαίνεται πῶς συμφωνεῖς.

Π.—Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, λόγια τρᾶγω, λόγια σπέρνω,
 κι' ἀπ' τοὺς δρόμοις ποῦ μὲς δείχνουν τὸν 'δικό σου δρόμο
 κι' ἐπειδὴ γιὰ δρόμοις τώρα συζητοῦν μὲ βουρλιασταίς
 ἔξηκνησα, κολλήγα,
 καὶ 'στὸν Δήμαρχον ἐπέγα
 νὰ τοῦ 'πὼ καμπόσαις γινώμαις καὶ γιὰ τῆς ὀδοστρωσίαις
 καὶ 'στὸ σπῆτι μέσα πᾶναι καὶ κυττάζωντας τριγύρω
 ἐπλησίασα σιμά του,
 ὅμως τὸν ἔλεγον Σπύρο
 κι' εἶχε τότε τὸνομά του,
 κι' ἦταν κόσμος καὶ κοσμάκης 'στοῦ Δημάρχου τὸ σαλόνι,
 ποῦ δὲν ἐπεφετε βελόνι,
 δῶρα, σιφάνα, μπουκέτα, καὶ πολύτιμα σεβότιαι,
 τούρταίς, τρίγωνα, πασιτίαι,
 κι' ἐγὼ ἔχῃα τὸν δρόμοις καὶ τὸν δρόμοις τὰς προτάσαις
 καὶ τὰς ἄλλας ἀποφάσαις,
 καὶ τοῦ λέγω: Δήμαρχε μου, μίᾳ φορὰ δὲν πρέπει μόνο
 νὰ γιορτάζῃς καθὲ χρόνο.
 'Εγὼ νᾶμου σὰν καὶ σίνα θάκαινα συχνὰ γιορταίς
 νᾶχῳ τούρταίς σὰν κι' αὐταίς,
 ἐπειταίους γινεθλίον κι' ἐπειταίους γιὰ βαπτήσιαι,
 νὰ μοῦ φέρνωμε μπουκέτα καὶ χαρισμάτα περίσιαι,
 καὶ θὰ μ' ἔλεγον καὶ Γιάννην, Κώστα, Γεωώργη, Νικολῆ,
 καὶ θὰ μ' ἔλεγον καὶ Σπύρο...
 τώρα γύρνα, Φασουλῆ,
 κι' ἔγω κέρι νὰ σὲ δεῖρω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μαλικοπούλου κι' Ἀκριβοῦ Κατάστημα μεγάλον,
 εἰς τὸν πολὺ διακρινῶν καὶ λιαν φιλοκαλῶν,
 εἰχον εἰς ὑπόσταμα λινοβαμβακαρὰ,
 ἔχει καὶ τμήμα φιλικῶν
 εἰς ἄλα τοῦ μοναδικῶν,
 εἰαὶ συρμάς, στολισμάτα, καὶ δῶρα μίᾳ φορὰ.
 Λοιπὸν, κυράδες, τρέζετε, κι' ὁ νέος χρόνος θνάει,
 'στὸν Ἀκριβοῦ τὸ πολὺ καλὸ καὶ πρὸ φτηνὸ φουστάνι,
 περιφηνμα κινήματα, καθὲ δαντίαις εἶδος...
 τραβάτε... τίσιερ' ἀριθμὸς, ὁδὸς Ἀθηναϊδὸς.

«Ἐστιθεὺς», τοῦτέστι μυθιοστρία πρώτης,
 τὴν διακρίνει χάρει καὶ τὴν ἑσθλαφουρῶτος.
 Ὁ Νίκος Ἀγωνάκης μετέφρασεν ἐσθλάτος,
 νέος μὲ τίσιερ' ἀριθμὸς καὶ μὲ σπουδὴν γμάτος.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μὲς, παραλίπη πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριαντατριᾶς, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.